

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Krupičkové a soudců Davida Hipšra a Faisala Husseinho v právní věci žalobkyně: **K. T.**, zastoupena Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2024, č. j. 6 A 48/2024-39,

t a k t o :

- I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 10 249 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny. Ačkoliv jí byla na žádost jejích rodičů ještě jako nezletilá udělena dočasná ochrana v Rumunsku, pro účely přicestování do České republiky se jí dne 12. 2. 2024 vzdala a dne 9. 5. 2024 požádala o poskytnutí dočasné ochrany zde. Žalovaný označil její žádost téhož dne za nepřijatelnou právě z důvodu, že už jí dočasnou ochranu poskytl jiný členský stát EU [s odvoláním na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, dále též „*Lex Ukrajina*”].

II.

[2] Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že jí vrátil žádost o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost. Městský soud její žalobě v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a výrokem I. deklaroval, že uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Výrokem II. pak žalovanému přikázal obnovit stav před zásahem, neboť důsledky zásahu nadále trvají, a výrokem III. uložil žalovanému povinnost uhradit náklady řízení.

[3] Městský soud nepřerušil řízení do doby rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) o předběžných otázkách předložených mu Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2024, neboť považoval za přednější postavit najisto pobytový status žalobkyně. Ve shodě s její argumentací pak konstatoval, že výluka soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 *Lex Ukrajina* je v rozporu s unijním právem, které garantuje osobám vyloučeným z poskytnutí dočasné ochrany právo na opravný prostředek. Vymezil se přitom proti závěrům, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 2 Azs 178/2022. Dle městského soudu je naopak třeba na žalobkyni pro účely posouzení přípustnosti žaloby [jakožto opravného prostředku podle směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále též „směrnice o dočasné ochraně“)] nahlížet jako na vyloučenou z poskytnutí dočasné ochrany členským státem. Odmítnutím její žádosti jako nepřijatelné jí totiž Česká republika znemožnila přístup do samotného řízení o udělení dočasné ochrany, natož k jejímu udělení.

[4] Dále městský soud shledal rozpornou se směrnicí o dočasné ochraně rovněž samotnou úpravu nepřijatelnosti žádosti v § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina*. Poukázal na svou judikaturu, z níž plyne, že směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standard úrovně ochrany, tedy že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou však stanovit těmto osobám podmínky méně příznivé. To však Česká republika zavedením institutu nepřijatelnosti v podobě § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* učinila, neboť vytvořila nový důvod pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice. Nepřípadnou pak shledal argumentaci žalovaného o zneužití práva. Jednak směrnice zabráňuje případnému zneužití práva v podobě požívání výhod plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně, a nadto v posuzované věci nebylo důvodem pro vrácení žádosti zneužití práva. Odmítl rovněž jeho argument, že na žalobkyni nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu. K tomu uvedl, že definice vysídlené osoby je zcela nezávislá na tom, zda taková osoba má přiznanou dočasnou ochranu v nějakém členském státě. Uzavřel, že žalovaný vrácením žádosti o dočasnou ochranu pro její nepřijatelnost zasáhl do práv žalobkyně nezákonným způsobem.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též s. ř. s.“). Souhrnně nesouhlasí se závěrem městského soudu o rozporu vnitrostátní právní úpravy (*Lex Ukrajina*) se směrnicí o dočasné ochraně. Poukazuje na opačná soudní rozhodnutí a mimo jiné namítá, že v daném případě

pokračování

nebyly naplněny podmínky doktríny *l'acte clair* a už vůbec ne *l'acte éclairé* pro to, aby městský soud nepoužil vnitrostátní ustanovení. Pokud měl městský soud za to, že § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* nelze použít, měl u SDEU iniciovat řízení o předběžné otázce, nebo alespoň vyčkat na rozhodnutí SDEU v řízení o předběžných otázkách položených ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023, případně podat návrh na zrušení daného ustanovení Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy. Dále stěžovatel podrobně rozvádí argumenty na podporu svého názoru, že vnitrostátní právní úprava není s unijní v rozporu, a taktéž se vyjadřuje k otázce zneužití práva. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že jí stěžovatel opakovaně klade k tíži držbu dočasné ochrany v Rumunsku, ačkoliv se jednalo o rozhodnutí jejích rodičů. Připomíná, že se této ochrany po nabytí zletilosti vzdala a své právo volby členského státu konzumovala až podáním žádosti v České republice. Postupem stěžovatele byla materiálně vyloučena z poskytnutí dočasné ochrany ve smyslu čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, ačkoliv splňovala všechny podmínky. Její postavení se postupem stěžovatele zhoršilo, neboť byla nucena vycestovat z území České republiky, aniž by měla možnost návratu do jakékoliv jiné bezpečné země. Podle žalobkyně nedopadá § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* a čl. 28 směrnice o dočasné ochraně na odlišné skupiny osob, jak tvrdí stěžovatel. K tomu odkázala na minimální standard úrovně ochrany plynoucí ze směrnice o dočasné ochraně a související zákaz přísnějších podmínek. S ohledem na individuální okolnosti se v její věci nemohlo jednat ani o zneužití práva. To navíc ani není důvodem pro vyloučení osoby z poskytnutí dočasné ochrany dle čl. 28 směrnice. Shrnuje, že stěžovatel se aplikací § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* dopustil vůči ní nezákonného zásahu.

IV.

[7] Usnesením ze dne 20. 11. 2024, č. j. 7 Azs 218/2024-25, Nejvyšší správní soud přerušil řízení v této věci. Učinil tak v souladu s § 48 odst. 3 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. Jiný senát totiž již usnesením ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, předložil SDEU předběžnou otázku týkající se slučitelnosti institutu nepřijatelnosti žádostí o dočasnou ochranu a výluky ze soudního přezkumu s právem EU.

[8] Řízení o této předběžné otázce SDEU vedl pod sp. zn. C-753/23 a rozhodl o ní rozsudkem ze dne 27. 2. 2025 (EU:C:2025:133; fiktivní jméno věci je *Krasiliva*). Tímto rozhodnutím odpadl důvod pro přerušení řízení o kasační stížnosti, proto soud v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., rozhodl o jeho pokračování.

[9] Stěžovatel v reakci na rozsudek *Krasiliva* zaslal kasačnímu soudu dne 7. 3. 2025 doplnění kasační stížnosti, v němž uvedl, že tuto nadále považuje za důvodnou. SDEU podle něj shledal v citovaném rozsudku jako neslučitelnou s právem EU pouze úpravu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) *Lex Ukrajina*, tedy z důvodu, že již žádost byla dříve podána v jiném členském státě, avšak nebylo o ní dosud rozhodnuto. Tento závěr však podle stěžovatele nelze vztáhnout na případy, na které dopadá § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina*, tedy kdy již byla dočasná ochrana poskytnuta v jiném členském státě. Poukazuje přitom na bod 30 odůvodnění uvedeného rozsudku, v němž SDEU konstatoval, že členský stát má při posuzování žádosti zkoumat, zda žadateli již nebyla poskytnuta dočasná ochrana jiným členským státem. Ačkoli SDEU již nevysvětlil,

jak má členský stát v tomto případě postupovat, podle stěžovatele je zřejmé, že v takovém případě není žádost důvodná a nelze pobytové oprávnění vydat. Je tomu tak proto, že v tomto případě již žadateli jiný členský stát pobytové oprávnění vydal. Podle stěžovatele SDEU v bodě 32 odůvodnění rozsudku *Krasiliva* uznal iniciační právo žadatele, vybrat si první členský stát, kde o dočasnou ochranu požádá. Nijak však nedovodil následné právo tuto volbu změnit.

[10] Nad rámec uvedeného stěžovatel zopakoval svoji argumentaci, podle níž z žádného ustanovení směrnice o dočasné ochraně neplyne právo držitele dočasné ochrany na přesun do jiného členského státu. Naopak celá řada ustanovení této směrnice svědčí o tom, že uvedené právo držitelé nemají (konkrétně čl. 15 a čl. 26 směrnice, které upravují postup při přesunu bydliště do jiného členského státu, jakož i čl. 11 směrnice zavádějící režim navrácení neoprávněně pobývajících držitelů do hostitelského státu). V opačném případě by totiž tato ustanovení vůbec nemusela existovat – pokud by držitel dočasné ochrany měl právo získat opětovně pobytové oprávnění ve státě svého výběru, postačoval by pouze čl. 8 směrnice o dočasné ochraně. Dohoda členských států o vyloučení čl. 11 přitom podle stěžovatele znamená toliko to, že si mezi sebou nebudou neoprávněně pobývající držitele dočasné ochrany předávat; ne však již to, že by držitelé dočasné ochrany měli právo na přenesení pobytového oprávnění do jiné členské země. To podle stěžovatele potvrzuje rovněž SDEU, který v citovaném rozsudku vyhodnotil čl. 11 směrnice jako irelevantní. České republice tak z unijního práva neplyne povinnost udělovat povolení k pobytu osobám, které již předtím získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě.

[11] Žalobkyně reagovala na doplnění kasační stížnosti vyjádřením ze dne 19. 3. 2025. Má za to, že se na ni závěry rozsudku *Krasiliva* nevztahují. Zdůrazňuje, že v Rumunsku jí byla jako nezletilci udělena dočasná ochrana z iniciativy jejích rodičů. Po nabytí zletilosti bylo podání žádosti v České republice prvním a posledním projevem výkonu jejího práva svobodné volby členského státu pro účely dočasné ochrany. To, že se jedná přímo o právo tohoto žadatele, žalobkyni plyne z bodu 28 odůvodnění rozsudku *Krasiliva*. Stěžovatelem komentovaný bod 30 odůvodnění rozsudku *Krasiliva* je třeba vykládat v celkovém kontextu. Implicitně z něj plyne, že cizinec nemůže být současně držitelem dočasné ochrany ve dvou a více členských státech. Nereaguje tedy na situaci žalobkyně, která požádala o dočasnou ochranu v době, kdy tuto ochranu nepožívala, ale požívala ji v minulosti. Stěžovatel nezpochybnil, že se SDEU v rozsudku *Krasiliva* zabýval skutkově odlišným případem, přesto v doplnění kasační stížnosti dovodil soulad § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* s unijní úpravou. Stěžovatelův závěr, že předchozí udělení dočasné ochrany bez ohledu na její trvání brání jejímu udělení v jiném členském státě, odporuje principu základních lidských práv a svobod a zásadě *non-refoulement*. Žalobkyně prokázala, že ke dni podání žádosti nebyla držitelkou dočasné ochrany ani žadatelkou o ni. Splňovala tedy podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice. Uzavírá, že nadále považuje kasační stížnost za nedůvodnou a ve zbytku odkazuje na své předchozí vyjádření.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Předtím než se bude Nejvyšší správní soud zabývat meritem věci, a to námitkou souladu vnitrostátní právní úpravy s unijní úpravou, vyjádří se k stěžovatelským procesním námitkám, které se týkají postupu městského soudu. Dle stěžovatele městský soud neměl rozhodnout ve věci samé, nýbrž předložit předběžnou otázku, případně vyčkat na rozhodnutí SDEU, nebo navrhnout Ústavnímu soudu zrušení dotčené právní úpravy.

[15] Co se týče položení předběžné otázky SDEU, Nejvyšší správní soud připomíná, že dle jeho ustálené judikatury nemá tuto povinnost ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie krajský (městský) soud jako soud první instance, ale naopak soud poslední instance, tj. ve správním soudnictví Nejvyšší správní soud, a to pouze za předpokladu, že vzniknou výkladové nejasnosti ohledně některého ustanovení unijního práva (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 17. 6. 2024, č. j. 10 As 71/2024-45). To ostatně Nejvyšší správní soud učinil ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023. Pro krajské soudy, resp. městský soud, je ve správním soudnictví položení předběžné otázky procesní možností, nikoli povinností. Prostý nesouhlas stěžovatele s posouzením jeho návrhu nemůže v obecné rovině zakládat ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správní soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Afs 141/2013-39). V případě řízení před soudem prvního stupně nepředstavuje čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie procesní prostředek, který mají účastníci řízení k dispozici, a nestačí tedy, že účastník řízení ve sporu probíhajícím před vnitrostátním soudem tvrdí, že spor nastoluje otázku ohledně platnosti práva EU [rozsudek SDEU ze dne 10. 1. 2006, *International Air Transport Association (IATA)*, C-344/04; usnesení Nejvyššího správní soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. Aprk 24/2017-36, č. 3669/2018 Sb. NSS, body 22 a 23].

[16] Krajský (městský) soud nemá ani povinnost přerušit jím vedené řízení a vyčkat rozhodnutí SDEU, i když ví o jiném, před SDEU již probíhajícím řízení, jehož předmětem je zodpovězení podstatné právní otázky týkající se výkladu unijního práva (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 275/2022-28). Obligatorní přerušení dle § 48 odst. 1) písm. b) s. ř. s. je aplikovatelné pouze v případech, kdy krajský (městský) soud řízení přerušuje, neboť předběžnou otázku SDEU v rámci daného řízení sám také předkládá. Všechny ostatní případy fakultativního přerušení správními soudy všech stupňů (což je i aktuálně posuzovaný případ) pak spadají pod § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Byť tedy krajský (městský) soud není vázán povinností přerušit řízení, má vždy možnost postupovat dle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. a raději vyčkat rozhodnutí SDEU. Platí totiž, že pokud se krajský soud rozhodne nevyčkat na rozhodnutí SDEU, vystavuje se tím riziku, že Nejvyšší správní soud v návaznosti na rozhodnutí SDEU přistoupí ke zrušení jeho rozhodnutí, pokud krajským (městským) soudem zaujatý právní názor bude v rozporu s výkladem poskytnutým SDEU. Jedná se však o rozhodnutí, které je v diskreci krajského (městského) soudu.

[17] V nyní posuzované věci městský soud nepřerušil řízení, jak mu umožňuje § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s., ani nepoložil SDEU předběžnou otázku, ale o žalobě rozhodl meritorně. Svůj postup přitom řádně a přesvědčivě odůvodnil. Především považoval za prioritu, postavit najisto pobytový status žalobkyně. Dále přihlédl k přednostnímu režimu zásahové žaloby a k předmětu řízení (dočasná ochrana osoby vysídlené z území Ukrajiny v důsledku

nadále trvajícího ozbrojeného konfliktu na daném území). Zohlednil také skutečnost, že SDEU rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023 nevyhověl žádosti Nejvyššího správního soudu o projednání věci v řízení o naléhavé předběžné otázce, z čehož dovodil, že doba do rozhodnutí o položené předběžné otázce může být poměrně dlouhá. Úvaha městského soudu je logická, srozumitelná a s ohledem na výše uvedené především zcela legitimní. Nejvyšší správní soud neshledal v postupu městského soudu žádné pochybení. Městský soud řádně a odůvodnil, proč ve věci meritorně rozhodl.

[18] K obecné námitce, že městský soud mohl alespoň podat návrh na zrušení § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy, Nejvyšší správní soud připomíná, že postup podle čl. 95 odst. 2 Ústavy nelze procesním úkonem účastníka vynutit, neboť posouzení ústavnosti aplikované právní normy a případné předložení věci Ústavnímu soudu je v diskreci správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 6 Ads 178/2019-28). Sám stěžovatel se k tomuto postupu vyjadřuje v kasační stížnosti zcela obecně. Důvod k takovému postupu ani Nejvyšší správní soud neshledal.

[19] K jádru samotnému sporu, tedy k otázce souladu vnitrostátní právní úpravy s unijní úpravou, Nejvyšší správní soud předesílá, že se totožnými otázkami, jako jsou nastoleny v nyní posuzovaném případě, zabýval opakovaně. Věnoval se jim zejména v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42. V něm podrobně reagoval na argumentaci účastníků řízení, která byla v případě žalovaného prakticky totožná jako shora shrnutá, ať už se jedná o obsah kasační stížnosti či o jeho interpretaci rozsudku ve věci *Krasiliva*.

[20] Na závěry rozsudku ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 již Nejvyšší správní soud také navázal v řadě dalších případů, které se týkají právně a skutkově obdobné situace. Tedy situace, kdy žadatel požádá o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, ta je mu udělena, žadatel se ochrany vzdá a požádá o její udělení v České republice, ale žádost je shledána jako nepřijatelná (viz rozsudky ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 21/2025-31, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 70/2024-37, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 227/2024-31, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 1 Azs 167/2024-48, či ze dne 9. 4. 2025, č. j. 9 Azs 21/2025-16). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů, které jsou napříč jeho senáty jednotné, odchýlit. Nyní proto pro stručnost na rozsudek ve věci sp. zn. 1 Azs 174/2024 zcela odkazuje a níže pouze shrnuje podstatné závěry, které se s ohledem na totožnost kasační argumentace stěžovatele plně uplatní i v tomto případě.

[21] Nejvyšší správní soud konstatoval, že v rozsudku *Krasiliva* SDEU jednoznačně potvrdil právo osoby požívající dočasné ochrany na účinný prostředek nápravy před soudem proti postupu členského státu. Proto přehodnotil své závěry vyslovené dříve v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46. Výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 *Lex Ukrajina* není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasné ochrany právo na účinný prostředek nápravy nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat.

[22] Dále je třeba upozornit, že podle citovaného rozsudku, udělení „dočasné ochrany“ ve smyslu *Lex Ukrajina* ve skutečnosti znamená poskytnutí dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany podle rozhodnutí Rady č. 2022/382 (jinými slovy členské státy udělují pouze oprávnění k pobytu z dočasné ochrany plynoucí), nikoli udělení, resp. přiznání dočasné ochrany jako takové. Členské státy tak mají pouze omezenou možnost odepřít

pokračování

práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Role členských států je omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezenou v citovaném prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany.

[23] Nejvyšší správní soud se v odkazovaném rozsudku dále zabýval otázkou, zda z práva EU plyne osobám požívajícím dočasné ochrany právo po dobu jejího trvání určovat (a to i opakovaně), v jakém členském státě jim budou ze strany členských států poskytována práva plynoucí z dočasné ochrany. Dospěl přitom k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu, který si zvolí. Za tím účelem jim musí být vydáno pobytové oprávnění. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) *Lex Ukrajina* právu EU odporuje (k bližšímu odůvodnění viz body 35 až 70 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42).

[24] Nejvyšší správní soud nijak nezpochybňuje, že nelze požívat práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech zároveň. Již v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, však naznačil, že tento problém nenastane, pokud osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě nedisponovala (buď proto, že o něj poprvé žádá v České republice, anebo z důvodu, že ji nebylo v jiném členském státě vydáno) či již nedisponuje (např. se jej vzdala). Právě druhý uvedený příklad je případ žalobkyně, která se oprávnění z dočasné ochrany v Rumunsku vzdala (jak konstatoval městský soud v bodech 20 a 56, což stěžovatel nijak nezpochybnil). Žalobkyně tedy už nepožívá práv z dočasné ochrany v jiném členském státě (což ani stěžovatel nijak nezpochybňoval), a je proto třeba její žádost přijmout k věcnému posouzení a pobytové oprávnění v České republice jí vydat (případně postupovat dle bodu 78 odst. 4 rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 a ověřit skutečnost, že žalobkyně již v Rumunsku oprávněním z dočasné ochrany nedisponuje, pokud by stěžovatel tuto skutečnost rozporoval). Lze tak uzavřít, že závěr městského soudu o nezákonnosti postupu stěžovatele je správný.

[25] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel úspěch ve věci neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[27] Naopak žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná a má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti stěžovateli. Náklady žalobkyně spočívají v odměně jejího zástupce za dva úkony právní služby. Prvním z nich je vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 8. 10. 2024, za něž náleží částka ve výši 3 100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024]. Náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024). Odměna zástupce je zvýšena o DPH ve výši 21 %, tedy o 714 Kč. Celkově se jedná o částku 4 114 Kč.

[28] Ve fázi po vydání rozsudku *Krasiliva* učinil zástupce žalobkyně druhý právní úkon, a to vyjádření k doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 3. 2025. Náleží mu proto mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 5 a § 7 advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025 činí 450 Kč. Odměna zástupce je zvýšena o DPH, tedy o 1 064,70 Kč. V součtu jde o částku 6 135 Kč.

[29] Stěžovatel je tedy povinen žalobkyni k rukám jejího zástupce uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 10 249 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2025

Lenka Krupičková
předsedkyně senátu